U. B. BERGEN
Ms. 1162/11

Kjære Lavik.

Du er ein fæl kritikkar. Og hadde du vore kar til aa kritisera meg til hakke-kjöt, so hadde eg ikkje havt so lite hugnad av det. Eg skynar ikkje meg sjölv; fyr eg likar mest likso godt aa verte ned-karva som aa verte uppkytt. Eg held paa skal storme himelen. Og daa vert det vel ville uartikulera ljodar. Eg rekk no aldri fram; fyr eg er for halvboren. Og i missvon

U. B. BERGEN
Ms. 1162/11

kunde eg late heile diktinga fare og bite
attetter i mine minne og meg sjölv, attende
til

dei kyrre fjellske dalar
der morgonskuggen söv im under fjell
sin ovesvevn i sine draumesalar,
der ~~bekkje~~sussen ned fraa högda fell
paa skumdriv-skavlar, vaknar i og hjalar,
men spaknar ~~[illegible]~~ av, til linne vindar vell
or dalaetunga – daa paa breide vengjer
han dalar ned or sine kvilesengjer;

der graabergfaks ris högst mot himelklaaren,
der breide svadbergbringur stend i rad
og gjæter gjæt paa den fagre vaaren
som gjeng med solarsprett og solarglad,
og ser med blaaöygt vemod dagen boren
av allmagtshender börlaust burt, avstad –.

Nei, verda gjev meg inga kvile; for sjölve
blaaskuggann misser sin daam naar ikkje

U. B. BERGEN
Ms. 1162/11

diktvona andar gjenom dei. Og daa er der inga onnor raad, ein lyt gjorte paa rytmenn. Men eg hev berre fenge so mykje av genie at eg lyt tilbe det med ei grenselaus tilbeding. Og so vert det ei öydemarksferd i mot det velsigna lande som eg aldri skal faa kome inn i. Men öydemarka hev sin manna, og sjölve dei graae berga lyt stundom gje livsens vatn fraa seg.

Helsing
Olav Nygard